

M I Ł O Ś Ć A N U S I

Wzruszające dzieje pięknego dziewczęcia

Gdy Elżunia weszła do pokoju męża, okazało się, że Bolesław już wyszedł.
Był udręczony i niemal zrozpaczony ciągłymi decyzyjnymi ze strony Szawińskiego.
Taki zawsze pogodny, ufny i wierzący w żonę, stał się ostatnio nagle markotny, zgryziony ponurymi myślami.
Najlepszym wyjściem z sytuacji byłaby otwarta rozmowa z żoną.
Zamiast do tego dążyć, przeciwnie, unikał jej. Nie chciał pierwszy wszcząć tej rozmowy.
Myślał, że gdy wypowie przed żoną swe wątpliwości, może ją tem urazić, ujawnić swój niepokój, którego się w gruncie rzeczy bardzo wstydił. Drżał na myśl, że może być posądzony o zazdrość...
Natomiast Elżunia była zdecydowana na wszystko.
Nie zastawszy męża w domu, pomknęła natychmiast do biura.
Gdy tam przybyła, zastała tylko Szawińskiego, który spojrzał na nią tak, że aż ciarki ją przeszły. Okazało się, że Bolesław jeszcze nie przyszedł do biura, choć wczesnym rankiem wyszedł z domu.
Szawiński spojrzał na Elżunię spod okularów i rzekł:
— Może pani łaskawie spocznie... Bolek musi tu być lada chwila.
Poczem zapytał:
— Ma pani do niego interes?
Elżunia bąknęła w odpowiedzi na to nieoczekiwane pytanie:
— Tak... to jest, właściwie, nawet nie... To nie pilnego...
— Bo może jaby pan mógł pani służyć?
— Nie, doprawdy, dziękuję panu... Niech pan się nie fatyguje... To chodzi o drobiazgi. Parę małych sprawek. Między innymi muszę już wiedzieć, kiedy wyjeżdżamy, aby poczynić przygotowania... Bo już czas najwyższy, a Bolek wciąż taki zapracowany... Tymczasem Bolesław nie nadchodzi, a Elżunia ciążyło już to ciągle gaworzenie z Szawińskim, wołała więc wyjść.
Po jej wyjściu, Szawiński gderał sam do siebie:
— Buja mnie na okrągło. Znowu pewno forsy potrzebowała i już... Ależ to otchłań!... Oczywiście,

mnie się przyznać nie chciała. Mnie się boi. Myśli, że jej będą prawil moralny. A trzebaby było. Powiniennem być sam zacząć, nie kępując się. Była taka świetna sposobność, która może się już nigdy nie powtórzyć. Głupiec ze mnie, dureń, kretyn...
A Elżunia na drodze powrotnej myślała sobie:
— Kto wie... Może gdybym wyznała wszystko... dopomógłby mi... nawet bez wiedzy Bolka...
Przez chwilę myślała nawet, czyby nie wrócić, ale... nie mogła się zdecydować.
Nie wiedząc, gdzie iść, udała się do... ojca... Nie zastała go wszakże w domu. Na zapytanie matki odparła:
— Miałam go o coś poprosić, ale pewnością i tak byłoby to daremne.
— A o co takiego?
— Sprawa pieniężna, a wiem, że u ojca się nie przelewa...
— Potrzebne ci pieniądze? To... pewno nie dla ciebie?
— Oczywiście, że nie...
— Dużo?
— Jakieś dwadzieścia tysięcy...
— Aż tak wiele?
— Tak...
— Od ojca pewnością tylebyś nie dostała.
— Dlaczego?
— Bo wczoraj jakiś weksel na tysiąc złotych o mało nie poszedł do protestu... I to już nie pierwszy raz...
— Więc jednak tysiąc złotych się znalazło...?
— A tak, bo ojcemu pożyczyl... lokaj Józef...
— Więc już do tego doszło! — szepnęła strapiona Elżunia.
— Ha, cóż robić? Ja tu nie mam głosu. Choć nie powinnam ci może tego mówić, bo to twój ojciec, ale jabył stokrót wołała mieć takiego męża, jak ty, cichego, spokojnego, pracowitego. Wcale nie wiesz i może nie doceniasz jaki to skarb. Kochaj go z całego serca, bo to anioł, nie człowiek...
Elżuni przykro to było słuchać, wołała wyjść. Na odchodnym matka zapytała ją jeszcze z usilnie ukrywaniem niepokojem.
— Te pieniądze... to pewno dla Romana?
— Tak...

— Domyslałam się... Ale przecież wyjechał.
— Czyżby? Nawet nie wiedziałam... Dokąd?
— Do Gdańska...
— To się tak tylko nazywa. Spewnością pojechał do Sopotu na ruletkę... Teraz wszystko rozumiem... Ojciec też wciąż jeździ... do Gdańska. Debrali się...
Elżunia wyszła i teraz dopiero rozumiała tragedię swej sytuacji. Trzeba zapłacić weksel Romana lichwiarzowi Szymczykowi, bo jeśli nie, sfalszowany weksel przyjdzie do Bolka...
Ach, ten Roman!... Wyjeżdża z Warszawy i każe jej płacić, nawet nie zātroszczywszy się o to, żeby samemu przynajmniej zanieść pieniądze Szymczykowi...
Zrozpaczona postanowiła zajrzeć do Anusi.
Okazało się, że nie było jej w sklepie. Dała znać, że się źle czuje i nie może przyjść do pracy.
Ale to całe błaganie po mieście było najzupełniej bezcelowe. Elżunia zrozumiała, że jednak nie pozostaje jej nic innego, jak wyznanie całej prawdy mężowi.
A potem niech się, co chce, dzieje...
Raz kozie śmierć i lepiej prędzej, niż później.
Bolek ją tak kochał, że chyba i tym razem jeszcze przebaczy.
Zresztą, odkupi wszystkie swe przewinienia całym życiem, pełnym już teraz regularności i spokoju.
Gdy wróciła, pokojówka Zośka naopowiadała jej mnóstwo plotek ze wsi, doniesionych jej w liście. A więc: u Bończałdów rozpaczył spowodu śmierci syna, wszyscy zwalają winę na Anusię, o której mówią, że puszcza się w Warszawie na wszystkie strony, przyczem głównym kochankiem jest hrabia Oremski. krąży również pogłoski bardzo nieładne o Elżuni...
Elżunia była jęł, wszystkim wstrząśnięta do głębi, tymczasem Zośka z minką niewiniątka mówiła dalej:
— Pozatem jest tu list do pani od księcia Romana, który wczoraj wyjechał i... od naszego pana... który... także wyjechał...
— Co??? Wyjechał??? — zapytała Elżunia, jakby spiorunowana, chwytając niecierpliwie oba listy.

Dalszy ciąg nastąpi.

POŻERACZ SERC KOBIECYCH

Powieść-reportaż z tajemników potwornej afery w świecie arystokracji

— Zupelnie niepotrzebnie.
— Ten mlókos depcze mi po piętach. Wczoraj ruszył mi w twarz, że to ja zabiłem Wymirskiego.
— Niech sobie gada! Sprawa już poszła na usterzenie z powodu niewykrycia sprawców. Cóżby ci przyszło z postrozenia tego młodzika? Nie myśl o pojedynku. Zostaw to mnie. Urządzałem już nieraz te głupie zabawy, kończące się porządnie pijanstwami. Zrobię ci nawet dyskretną reklamę w gazetach i wśród naszych znajomych. Nabierzesz w oczach kobiet większej wartości. Kobiety przywiązują wagę do tych głupstw. Będziesz rozrywany w towarzystwie...
— A przez Lilę z zazdrości.
— Cóż u diabła, czy żadna z twoich kochanek nie była o ciebie zazdrosna, że tak narzekasz na tę dziewczynę.
— Z tak monotonna i wytrwale zazdrosną mam do czynienia naprawdę po raz pierwszy. Niejedna w napadzie zazdrości gotowa była mnie zabić, inna oszpecić, dla innych zazdrość była ostrogą, klującą ich ambicje i zmuszającą do większych wysiłków przydobania mi się. Jeszcze inne usiłowały wyrwać swój gniew na rywalkach. Poprostu brały się za włosy i musiały sobie wydrapywać oczy. To były poprostu ataki, każdy inny, pewne urozmaicenie. Atak! Niech byś tak posłuchał parę godzin bezustannego jęczenia: „Ty mnie kochasz”, ciągle tego samego czepiania się ramion i płaczu, ręczę, że nie wytrzymałbyś długo i uciekłbyś, jak ja.
— Mój drogi do wszystko się zmieni, kiedy Lila będzie miała powody do zazdrości. Zapewniam cię, że wtedy okaże większą wynalazczość w scenach zazdrości i nie będziesz się uskarżał na brak urozmaicenia. Potem przyzwyczai się, znajdziesz sobie nawet kochankę i życie wasze potoczy się normalnie.
Montemort śmiał się dobrodusznie.
— To miłe stworzenie nie wyróżnia się żadnymi specjalnymi cechami wśród swych rówieśnic. Popatrz na przykład na Dziwkę Zuberską. Trochę ma doświadczenia życiowego i chęć skosztowania siebie. Nie powiniensz jej odmawiać tej drobnej rozrywki. Na-

wet taki przelotny romansik z tą panią może wyjść na zdrowie naszej kasy. Ot, na przykład — pewien jegomość nakryłby ciebie i pannę Zuberską w niedwuznacznej sytuacji. Papa musiałby opłacić słowo milczenia takiego pana, by nie dopuścić do skandalu, grożącego nawet zerwaniem stosunków z Lamockim, na co papa Zuberski nie chciałby się nigdy zgodzić, bo Lamocki swemi protekcjami pokrywa jego szwindle. Oto, masz plan gotowy! Sądziłem, że sam okażesz więcej inicjatywy, a tymczasem ja w dalszym ciągu muszę myśleć za ciebie. Zresztą lubię obmyślać tego rodzaju kampanje i sprawia mi wiele przyjemności obserwowanie ich wykonania. Z panną Zuberską możesz to załatwić bardzo prędko. Zauważysz tylko, jak strzyże okiem do ciebie i to tak swobodnie, jakby nie rozmawiała z twoją żoną! Kto wie, czy za chwilę te dwie serdeczne przyjaciółki nie pogniwają się o jakies głupstwo...

OSKARZENIE

Nastroj oczekiwania w salonie, mimo pozornie swobodnej rozmowy, potęgował się. Pomału cichli wszyscy, prócz Montemorta, który w dalszym ciągu z dobrodusznym uśmiechem na twarzy rozmawiał z Noderskim. Wreszcie i tę rozmowę przerwał lokaj, który podszedł do Lamockiego i oznajmił mu, że konsylium lekarzy zostało zakończone.

Lamocki dźwignął się z krzesła i wytoczył z salonu, przepaszając obecnych.

W salonie zaległa cisza. Wróciła myśl o chorej pani Meli. Wyraziła ją wreszcie pani Zuberska, szepnąwszy zdawkowo:
— Biedna Melunia...

— Taka kwitnąca zdrowiem kobieta, pełna temperamentu, życia... Jak to nigdy niewiadomo... — urwał Zuberski, spojrzawszy na zamysłoną Lilę.

Lila nie myślała o matce. Noderski odczuł niepokój i nie mogąc się dotrzeć powrotu Lamockiego, szepnął do Lili:
— Pójde do ojca...

Wysunął się z salonu, a Lila poszła za nim.

W pokoju, przyległym do sypialni pani Meli, znajdowało się trzech lekarzy, między nimi dr. Chojecki. Siedział on naprzeciw Lamockiego i mówił do niego szepłem. Dwaj inni siedzieli napozór obojętnie przy stole. Drzwi do pokoju pani Meli były otwarte. Siedziała na łóżku, splecione ręce na kółdrze.

Kiedy Noderski stanął na progu, spostrzegła go. Nagle zerwała się z łóżka i niespodzianie dla wszystkich stanęła na progu w koszuli, potargana, z twarzą wykrzywioną jakąś odrazą czy bólem.

Pierwszy spostrzegł zjawienie się chorej dr. Chojecki. Uniósł się z krzesła, by podejść do niej, kiedy pani Mela przestąpiła próg i, wyciągnawszy rękę w stronę Noderskiego, zawołała:
— Oto przyczyna mojej choroby! Przestańcie mnie męczyć! Zabierzcie jego, wsadzcie go do więzienia, wywieźcie go na odludne wyspy, a wtedy wrócę do równowagi, zaznam spokój!

Wszyscy utkwili zdumione spojrzenia w panią Melę. Niespodziewany wybuch, natężenie drżącego głosu, cała jej postać sprawiała wrażenie wstrząsające. Niezrozumiale oskarżenie przykuło wszystkich do miejsca.
— Czego się na mnie patrzycie? — pani Mela obrzucała obecnych spojrzeniami, pełnymi gniewu. — Ja nie jestem chora! Jestem tylko zmiażdżona przezyciami, które spadły na mnie z winy tego pana. On jest zbrodniarzem! Zabił człowieka! Tak, tak! Zabił człowieka. Przecież mówię wyraźnie... Tu siedzi, nie lekarzy potrzebaj!

— Melu! — jęknął pan Lamocki, poruszony się niespokojnie na krzesle.
— Mamciu! Co mamcia mówi? Mamciu! — Lila rzuciła się ku matce.
Noderski stał nieporuszony. Wpatrywał się w twarz pani Meli. Był przerażająco bledy.

Pierwszy opanował się dr. Chojecki. Podbiegł do chorej, ujął jej rękę.

— Niechże się pani uspokoi — powiedział. — Proszę wrócić do łóżka, zaraz do łóżka...
Dalszy ciąg nastąpi.

Końcowa dzieje olbrzymiego majątku Jeziory

W drugiej części epopei jeziorskiej chodziło o podział wydobytých pieniędzy. Bankierem dla wszystkich zainteresowanych stał się adwokat Władysław Osiecimski z Wilna. Jako rzecznik interesów księżny Wiążemskiej wystąpił adwokat Kurator-Kuratowski z Warszawy.

Okręgowy Urząd Ziemi w Białymstoku po dłuższych pertraktacjach przyznał do wypłacenia sumę w 418.000 złotych, z której postanowili potrącić załogności podatkowe, dług b. Szlacheckiego Banku Rosyjskiego oraz należność za pracę zaciągniętą przez Korzona względem służby dworskiej. Jednocześnie do Urzędu Ziemi złożyła się szereg osób z wekslami Korzona i innymi pretensjami pieniężnymi.

Wszyscy grozili wstrzymaniem wypłaty, a nawet prokuratorską ingerencją. Adwokaci urządzili podjąć pieniądze jaknajprędzej. Otóż w dniu 4-go lipca r. b. w Banku Rolnym w Warszawie Władysław Osiecimski otrzymał 224.100 złotych w 3% rente ziemskiej i 1265 zł. 13 gr. gotówką. Z tej sumy udzielił adwokatowi Kuratowskiemu 100.000 złotych dla wypłaty księżnie Wiążemskiej za pośrednictwem paryskiego bankiera San-Lazaro, któremu księżna dała odpowiednie zlecenie; pozostała suma poczytywał widocznie za przynależną mu część, przyczem zostały z niej pokryte jeszcze jakieś prywatne długi p. Korzona, oraz poczynione potrącenia na wydatki osobiste, rzekomo poniesione przez p. Osiecimskiego w związku ze sprawą.

Generalny plenipotent księżny Wiążemskiej inż. Bachanowicz na wszystko co zaszło zapatruje się, widocznie, znacznie inaczej, zarządzał bowiem od obydwoh adwokatów: p. Osiecimskiego i p. Kuratowskiego najpierw skrupulatnego pisemnego sprawozdania z wydatkowania sumy przyznanej przez Białostocki Urząd Ziemiński w wys. 419.000 zł.; po drugie nie uznaje obowiązku swojej mocodawczyni do opłat długów zaciągniętych przez Korzona tak w drodze urzędowej, jak i prywatnej; podobnie co do osobistych wydatków p. Osiecimskiego. Słowem zekwestjonował ostateczne rozrachunki jako niezgodne z umową zawartą w dniu 16 listopada 1932 r. Obydwaj adwokaci tłumaczą się, że uważają bankierskie zlecenie księżny Wiążemskiej na imię San-Lazaro za cesję, a adwokata Kuratorskiego, jako plenipotentę San-Lazaro, za mającę

prawo działać bez zgody z inżynierem Bachanowiczem, natomiast ten ostatni twierdzi, że zlecenie bankierskie nie można uważać za cesję, tem bardziej, że ona nie została nigdzie w Polsce ujawniona, a na oryginalnej zawartej umowie nie poczyniono żadnych nadpisów, oraz zasrżeżeń.

Sprawa najwidoczniej oprze się o Sąd, a rozprawa niewątpliwie będzie bardzo zajmująca wyciągnie bowiem na powierzchnię dużo nieznanych jeszcze społeczeństwu szczegółów z historii majątku Jeziory i rzuci snop światła na działalność adw. Osiecimskiego i p. Korzona.

Na rozprawie oskarżony nie porywał się przeprowadzić dowody prawdy, bo i jakże tu dowieść takiego np. twierdzenia, zamieszczonego w krytycznej notatce: „odrzucone zboże przyjmowano od pośredników, którzy je kupowali za bezcen od producentów”. Oskarżony tłumacząc się wyjaśnia, że... nie miał zamiaru uważać jedynie podał krytyce postępo-

wanie intendyury. Trzeba przyznać, że krytyka cokolwiek bezceremonjalna.

W rezultacie Sąd przyjmując pod uwagę słabe napięcie ziewoli skazał red. Kurulskiego na 1 tydzień aresztu z zawieszaniem na 2 lata oraz na zapłacenie grzywny w wys. 20 zł. Bronił adw. Firstenberg.

Redaktor „Dziennika Kres.” skazany za zniewagę funkcyjnarjuszy intendyury

W dniu wczorajszym przed Sądem Okr. w Grodnie odpowiadał Jan Balcus 25 letni mieszkaniec nadgranicznej wsi Żargiele, gm. Marcinkańce. W nocy na 13 marca b.r. do mieszkania Balcusa przybyli kopisci w celu przeprowadzenia rewizji, brat Balcusa podejrzany był o przemyt. Rewizja przyniosła dostateczne dowody winy

to też Balcus został aresztowany. Jan Balcus odprowadzono go brata zegnali przekierowano pod adresem Państwa Polskiego, które można było słyszeć w promieniu 200 m.

Za obełtzywe wyrozy Balcus został skazany na 3 miesiące aresztu z zawieszaniem na 3 lata. Sąd przyjął pod uwagę, okoliczności łagodzące.

Zatrzymanie poszukiwanego przestępcy
Nocy wczorajszej o godz. 2 ej na dworcu kolejowym w Grodnie został zatrzymany niejaki Józef Albrecht, 1. 23 bez stałego miejsca zamieszkania, poszukiwany dwukrotnie przez gazety śledcze.

Samolot litewski nad granicą
W dniu 19 bm. o godz. 11 ej min. 35 obok m. Druskieniki nad Niemnem wzdłuż granicy krążył na wysokości 1000 m. samolot litewski, który po kilku okrążeniach odleciał w głąb Litwy.

Nieszczęśliwy wypadek na stacji kolejowej
Podczas wskakiwania w bieg po pociąg towarowego na st. kol. Sokółka doznał zmiążdżenia stopy niejaki Witkowski Jan, 28 letni rolnik z kol. Szaka. Rannego przywieziono do Szpitala Miejskiego w Grodnie.

TEATR MIEJSKI im. Elizy Orzeszkowej
dyr. JÓZEF GRODNICKI
Dziś w piątek 21 września b.r. o godz. 20¹⁵
premjera
„SZKOŁA PODATNIKÓW”
Komedia L. Verneulle'a
Bilety do nabycia w kasie teatru.

Kontrola Urz. Skarb. w Grodnie
W tych dniach Kasa Skarbową i oba Urzędy Skarbowe zostały poddane generalnej kontroli, którą przeprowadzają specjalnie przybyli lustratorzy. Dotychczas zbadano agendy Kasy Skarbowej, obecnie przystąpiono do lustracji i Urzędu Skarbowego. Kontrola potrwa parę tygodni.

Okaleczył się podczas rozsadzania kamieni
Edward Żyliński z maj. Witkowszczyzna zatrudniony był rozsadzaniem dużych rozmiarów kamieni przy pomocy materiałów wybuchowych.

Jeden ładunek pyrokselinu wybuchł zbyt wcześnie i okaleczył robotnika. Zranił mu prawą rękę, twarz, urwał palec u lewej ręki i t. p. Rannego przywieziono do Szpitala Miejskiego w Grodnie.

Rzeczy skradzione do odebrania
W Wydziale Śledczym w Grodnie znajdują się do odebrania dwie marynarki męskie, koszula męska, czapka cyklistowska i jedna makata, pochodząca z kradzieży u nieznanych właścicieli, na terenie 1 go Komisariatu oraz jeden zegarek budzik, nożyczki pochodzące z kradzieży w Łosośnie na lotnisku.

Kradzieże
Z mieszkania Janiny Andrujewiczówny, Podzamcze 4 nieznanymi sprawcy skradli obrączkę złotą, wartości 60 zł. 10 rb. w złocie i 20 zł.

W mieszkaniu Adeli Dawidowiczówny, Podolna 4 niejaki Szkiruc Włodzimierz, ze wsi Odly, gm. Krynki skradł gotówkę w wys. 50 zł., znajdującą się w walizce.

Nocny dyżur apteki
Dziś: Apteka Centralna i. Kaptyńska ul. Dominikańska 7.

ANONSI ANONSI
Kino „POLONJA”
„GSIPI”

ZOSIENKA Kino Dźwiękowe Brygidzka 2 Poczt. seans. 6, 8, 10¹⁵
Dziś Sensacja! Młocsi Bohaterstwo! Perla produkcji angielskiej trzymająca w napięciu od pierwszej do ostatniej sceny p. t.
„Tajemnica Sekwany”
Obsada: Głubieńczy Europy Henry Kendel, posagowa Izabella Jeano, uroczą Benita Hume. W spelunkach Montmartre'u, szalony poscęg w powietrzu, w kanałach Sekwany „Kankan” zawsze nowa i pikantna atrakcja Paryża

Młodzież szkolną, Wojsko po manewrach
Wszystkich zaopatrywy wytwórnia obuwia

Ig. Ostrowskiego
w nowym lokalu przy ul. Brygidzkiej 11
wykonuje obstalunki, solidnie, elegancko, z gwarancją

Ceny umiarkowane

52

Dźwiękowe-Kino **Polonja**
Pocztowa 4
DZIS
Fenomenalny śpiewak, następca Szalipina sławny „Król żebaków”
Dennis King
w swoim najnowszym przebojowym filmie p. t.

Brat Djabła
(Frajdjablo)
w rolach pozostałych: THELMA TODD, STAN LAUREL, I OLIVER HARDY
Doskonała filmowa przeróbka znakomitej opery! Miłość, śpiew, humor, muzyka,
W nadprogramie Najnowsze aktualności
Wejście na pocz. seansów: 6, 8¹⁵, 10¹⁵ (w święta od 4-ej)

Kino „PALACE”
Orzeszkowej 14
Wstęp od 25 gr.
D z i s!
Doskonała kreacja JETTY GOLDAL I WIKTORA VARKONI w filmie p. t. **NIEWOLNICA SZEIKA**
napięciowy dramat egzotywny

Z Teatru Miejskiego

Dziś w piątek 21 wrzesnia punktualnie o godz. 8 m. 45 wiecz. druga premjera bieżącego sezonu ostatnia nowość Teatru Letniego w Warszawie „Szkoła podatników” L. Verneulle'a, która w przeciągu 2 miesięcy nie schodziła z repertuaru i codziennie była grana.
Bilety do nabycia w kasie teatru.

Jak abonować książkę to w wypożyczalni Nowości przy Księgarni **E. IBERSKIEGO** Dominikańska 29.
Najbogatszy wybór nowości

Dźwiękowiec **Apollo** D z i s Wstęp od 40 gr.
Dominikańska 26

Nadprogram: Najnowszy Tygodnik Foxe—Aktualności świata

Świat cały pełen jest zachwytu dla największego arcydzieła genialnego W. S. Van Dyke'a

ilustrującego oszałamiający dramat zakochanych serc i stalowych mięśni p.t.

„BOKSER i DAMA”

gl. role kreują: trzej królowie pięści mistrz świata MAX BAER PRIMO CARNERA JACK DEMSEY oraz uroczą MYRNA LOY